Næste Söndag Kl. 2. [illegible]

Faastelavns Söndag.

Teksten i Dag taler om 2 Slags Blinde, aandelige og legemlige Blinde. Det er godt at blive ved den sidste Slags, Mandens nøiere for os. Det er en Sygdom, han lider af; men han søger og har Lægedom for den. Der er 3 Ting et Slags Mænd til ved hans. Han har ikke overvundet Hovedet om Helbredelse; han er iøvrig for at faa den (d.v.s. sine Øine); han lader sig ikke skræmme af andre Forholdsregler, som hænger i. Og tænkt dog kommer saa det sidste og afgjørende, at da han føler, hvem han staar over for, lægger han sin hele Sjæl i sin Bøn, sin stærke Haab, sin fulde Tro. Og Øjeblikkets afgjørende Bønner blive hans Liv det.

De andre er de aandelige Blinde, ved dem, de gode Gjerninger og Dag ikke kan se; de troe ved gode Ønsker saadan noget de tænke over det; men naar de staar midt i Øjeblikkets, kan de ikke fastholde Tanken. Men er det ikke saadan, at denne Blindhed i sig selv er Sygdom den søger Lægemiddel til. Saa Vej: kan ikke fattes af os, saa længe vi tænke til dem Verden, alle og alle maa vi sørge og ha Ønsket om at sørge: hvorfor skulde det ellers? Men hvad vi ikke ha Ønsket om, saa længe vi er Kristne, er at skjøne Troen gjør, at det er rigtigt, som det er gjort eller dog vil skjøres til at blive rigtigt, at Saa Tanke er vi ikke ofre hog ved alt. Er blot i Tilfældet ha; det var jo Fariseernes vejen, er, hvor det Øiet er i Dagslyset